

pravil še luknjic v lub. Vendar, znal ni — in piščal mu ni pela lepo; vsak je moral reči, da mu ni. Pa mu je dejal jedenkrat Pavle: „Tvoja piščal ne poje lepo.“ Anton pa je bil prepričan, da poje. In v jezo je prišel. „Poje!“ je rekel. „Ne!“ „Lepše ko tvoja!“ „Nikoli!“ „Anica, katera poje lepše?“ — Tedaj je vedela že naprej, kako bo odgovorila. Vedela je, da poje Pavletova lepše,

a Anton jo je gledal proseče. In ona je rekla: „Antonova!“ Pavle pa je trdil še vedno: „Ni res!“ „Res!“ „Res!“ „Nikoli!“ — Kar je posegel Anton z roko in zmečkal Pavletu piščalko. Pavle je jokal potem, vpil je skoro. Anton pa se mu je režal v obraz in tudi ona se je smejala z Antonom. Tako je bilo. Prav ni bilo! In vezi so se kovale, kovale . . . (Dalje.)

Ko stare sem svoje pesmi bral — —

Stare sem svoje pesmi bral. Stare? Zakaj?
Ker bil sem menda otrok tedaj,
ko vseč so mi bile tako solze,
in vseč mi bila je luna in zvezde lepé.
O ta naivnost! Ne! Bolezen
takrat je bila tista ljubezen.
In zdaj, ko mož pri mizi sedim
in misli resne in trezne gojim,
sovražim vse tiste mehke vzdihé
in tiste pesmi od sreče tihe —

sovražim tako kot možaka,
ki stavek vsak ga izda za bedaka.
Če ljubiš, ljubi krepkó!
Ne jokaj, kot v vetrcu breza!
In kadar trpiš, trpi srčnó,
če prav usode melje te jeza.

Ta sklep sem si trden skoval,
ko stare sem svoje pesmi bral.

F. S. Finšgar.

Kako je tiho . . .

Kako je tiho v katedrali!
Molivci so se porazšli,
in tajen mir je legel nad klopi . . .
Tam v eni le še, tiho zdihujoč,
v molitev zatopljen nekdo kleči . . .
A skozi okna gleda tiha noč . . .

O, temna noč zre v srce moje,
a notri je toplo, svetlo:
strasti izgnal sem z bičem v noč temno,
in vanj prišel je molit mir sladak.
Tak tiho moli . . . in za njim skrbno
zaprl sem vsemu drugemu korak . . .

Vinko Vinič.

Življenje moje . . .

Mrak pada . . . O poglej na horizont,
tje daleč, v neizmerjeno daljavo.
Krvavo solnce pogrezuje se v puščavo . . .
Izza obzorja plamen šviga; — na nebo
kot prsti rok presečih, sklenjenih,
prameni se temno-rdeči pnó . . .

Ne —! To je duša, ki v strasti prepada
pehaš jo; bridko brez pomoči joka,
še iz prepada se dviguje njena roka,
proseč v obupu: „Ah, nikar, nikar
me ne pehaj v strasti neskončni mrak!
Življenje moje je le solnca žar . . .“

Vinko Vinič.